

macerayı

SEVEN

dikenine

KATLANIR

ally carter

macerayı

SEvEn

dikenine

kATLAnır

ally carter

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2012, Ally Carter

İlk basım 2012 yılında, Amerika’da *Out of Sight, Out of Time* adı ile
Disney Hyperion Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Ally Carter

Türkçeleştiren: Belgin Selen Haktanır

Editör: Ayşegül Utku Günaydın

Kapak: Ali Smith & Elizabeth H. Clark

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2014 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-941-9

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

macerayı

SEvEn

dikenine

kATLAnır

ally carter

 tudem

Ally Carter

Yirmiden fazla ülkede iki milyondan çok satan kitaplarıyla genç okurların sevdiği yazar Ally Carter, renkli edebi kişiliği ve üretkenliğiyle öne çıkan bir isim.

New York Times'ın çok satanlar listesinde yer alan Ally Carter, çocukluk hayali olan yazarlık rüyası gerçeğe dönüştüğü için kendisini dünyanın en şanslı insanlarından biri olarak görüyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Seni Sevdığımı Söyleseydim Öldürmek Zorunda Kalırdım (roman)

Yalanım Varsa Ajan Olayım (roman)

Görünüşüme Aldanma Yanarsın (roman)

Gencim Güzelim Tehlikeliyim (roman)

Macerayı Seven Dikenine Katlanır (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Hırsızlar Sosyetes (roman)

Jen için

Bölüm b i r

“Neredeyim?”

Bu soruyu duydum, ama söylediğime emin olamadım. Ses bana ait olamayacak kadar hırıltılı ve boğuktu. Sanki yabancı biri içime girmiş, karanlıkta gizlenirken “Kim var orada?” diyordu.

“Demek İngilizce ha?”

Genç kadın yatağın ayağına gidip durunca, çok güzel olduğunu gördüm. İrlanda aksanıyla konuşuyordu ve sahate olması imkânsız bir tonda sarı kıvıll saçları vardı. Saçlarının yumuşak dalgaları hafif çilli suratı, mavi gözlerini ve kocaman gülümsemesini çevreliyordu. Ya başımın fena halde zonklamasından ya da gözlerimin ardındaki o keskin ağrıdandı, ama başının üstünde bir hale gördüğüme yemin edebilirdim.

“Dahası, Amerikan aksanı sanırım. Ay, Rahibe Isabella bundan hiç hoşlanmayacak. Avustralyalı olduğun konusunda bir haftalık mutfak görevine bahse girmişti. Ama değilsin sanırım.”

Hayır, anlamında başımı salladım ve bir bomba patlamış gibi hissettim. İçimden çığlık atmak geçiyordu ama

dişlerimi sıkıp “Üstüme bahse mi girdiniz?” diye sordum.

“Şey, keşke kendini duyabilseydin. Peşinden şeytan kovalıyormuş gibi bir sürü farklı dilde konuştun. Fransızca, Almanca, Rusça ve Japonca galiba. Bir de burada kimsenin konuşmadığı başka diller.” Yatağımın yanındaki ufak ahşap tabureye gelip fısıldadı: “Kusurumuza bakma ama ya bahse girecektik ya da... Endişelenecektik.”

Ellerimin altında yumuşacık bir çarşaf, sağ omzumun ardındaysa soğuk bir taş duvar vardı. Köşedeki cılız ve titrek mumun ışığı az eşyalı odanın yarısını bölüyor, geri kalanını gölgelerin arasında bırakıyordu.

Endişe sözcüğü o şartlar altında gayet uygun gibiydi.

“Kimsiniz?” diye sordum ince şiltenin üstünde geriye çekilip, soğuk taş duvara sinerek. Direnemeyecek kadar güçsüz, koşamayacak kadar dengesizdim, ama kız elini uzatınca elini kavrayıp kötü bir açığa çevirmeyi başardım. “Neresi burası?”

“Evim.” Sesi çatlak geliyordu, ama bana karşı koymaya çalışmadı. Bana doğru biraz daha eğilip diğer elini suratıma götürdü ve “İyisin,” dedi.

Ama kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Başım zonk-luyordu ve hareket ettiğimde yan tarafıma keskin bir ağrı saplanıyordu. Örtüyü tekmeleyerek kenara atınca bacaklarımın morluklar, yarıklar ve çizikler içinde olduğunu gördüm. Biri sağ ayak bileğimi sarmış, üstüne buz koymuştu. Biri yaralarımı temizlemişti. Biri beni o yatağa yatırıp beni dinlemiş, nereden ve neden geldiğimi tahmin etmeye ça-

lıymıştı. Biri dik dik suratıma bakıyordu. “Bunları sen mi yaptın?” Elimi bacağımda gezdirip bileğimi saran gazlı bezi elledim.

“Ben yaptım.” Kız elini örtünün ipliklerini çekiştiren parmaklarımın üstüne koydu. “Sakın örtüyü sökme,” dedi.

Arkasındaki duvarda bir haç asılıydı ve gülümsemesi, hayatımda muhtemelen gördüğüm en sevecen gülümse-meydi.

“Rahibe misin?” diye sordum.

“Yakında olacağımı umuyorum.” Suratı kızarınca, yaşça benden pek de büyük olmadığını fark ettim. “Bu sene sonunda, yemini etmem gerek. İsmim Mary bu arada.”

“Burası bir hastane mi, Mary?”

“Hayır, hayır. Ama bu bölgede pek de fazla hastane yok ne yazık ki. Bu yüzden, elimizden geleni yapıyoruz.”

“Biz dediğin kim?”

O anda içimi bir dehşet hissi sardı. Dizlerimi göğsüme çektim. Bacaklarım olmaları gerektiğinden daha ince gibiydi, ellerimse hatırladığımdan daha sertti. Daha birkaç gün önce, oda arkadaşlarıma aklım final haftasından uzaklaşsın diye bana manikür yapmalarına izin vermiştim. Liz rengi seçmişti: Flamingo pembesi. Ama tırnaklarıma bakınca ojenin yerinde yeller estiğini fark ettim. Adeta okulundan çıkıp dünyanın yarısını yeri tırmıklayarak aşmış ve ellerimle dizlerimin üstünde o dar yatağa kadar gelmiştim.

“Ne kadar süredir...” Sesim boğuklaşınca, tekrar dene-dim. “Ne kadar süredir buradayım?”

“Sakin ol, sakin ol.” Mary örtüyü düzeltti. Konuşurken bana bakmaktan çekiniyor gibiydi. “Bu konuda endişelenmene...”

“Ne kadar süredir?” diye bağırdığımda, Mary sesini alçalttı. Ama en azından ellerini geri çekmedi.

“Altı gündür buradasın.”

Altı gün, dedim içimden. Bir hafta bile değil. Ama bana sonsuzluk gibi gelmişti.

“Giysilerim nerede?” örtüyü kenara itip, ayaklarımı yere sarkıttım, ama başım o kadar tuhaftı ki, ayağa kalkmamam gerektiğini anlamıştım. “Giysilerime ve eşyalarıma ihtiyacım var. Benim...”

Açıklama yapmaya çalıştım, ama daha fazla konuşmadım. *Düşünemiyordum*. Okula geri döndüğümde, öğretmenlerin beni sınıfta bırakacağına emindim. Başım dönüyordu, ama ufak odayı dolduran müzik sesinden başka bir şey duyamıyor, müziğin gümbür gümbür kulaklarımda yankılandığını hissediyordum.

“Şunun sesini kısabilir misin, lütfen?”

“Ne?” dedi kız.

Gözlerimi yumup, melodiyi düşünmemeye çalıştım. Şarkı söylemeyi bilmiyordum.

“Durdur şunu. Lütfen şunu durdurabilir misin?”

“Neyi durdurayım?”

“Müziği. Çok yüksek.”

“Gillian,” dedi kız başını sallayarak. “Müzik çalmıyor ki.”

Ona aksini söylemek istedim, ama bunu yapamadım. Kaçmak istediğim halde, nereye kaçacağımı bilmiyordum. Elimden gelen tek şey, Mary'nin bacaklarımı kaldırıp nazikçe yatağa koyuşunu sessizce izlemektir.

“Başında kocaman bir şişlik var. Bir şeyler duymana şaşmamalı. Sırf bilesin diye söylüyorum, bu arada bir şeyler de söyledin. Ama bu konuda endişelenmene gerek yok. İnsanlar hastalandıklarında bir sürü çılgınca şey söyleyip dururlar. Başından yaralanınca böyle olur biliyorsun.”

“Neler söyledim?” diye sordum, ama açıkçası duyacağım yanıt beni korkutuyordu.

“Artık bir önemi yok.” Örtüyü tıpkı Büyükanne Morgan gibi etrafıma sardı. “Tek yapman gereken, yatıp dinlenmek.”

“Neler söyledim?”

“Çılgınca şeyler.” Fısıldayarak konuşuyordu. “Çoğunu anlamadık zaten. Geri kalanıysa, kendi aramızda birleştirdiğimiz şeylerdi.”

“Ne gibi?” Elini sıkıca kavradım ve doğruyu söyletebirmişim gibi sıktım.

“Bir ajanlık okuluna gittiğin gibi.”

Odaya sonradan giren kadının şişmiş romatizmalı parmakları ve gri renkli gözleri vardı. Onun ardından kızıl saçlı, Macar aksanlı genç bir rahibe ve kırklı yaşlarının sonunda, fısıldayarak Rusça konuşan ve birbirinin yanından ayrılmayan ikizler girdi.

Okulumda, bana Bukalemun derlerdi. Kimsenin görmediği kızdım. Ama o anda öyle değildim. Orada öyle değildim. Etrafımı çeviren rahibeler *her şeyi* görüyorlardı. Nabzımı ölçüp, gözlerimi bir fenerle kontrol ettiler. Biri bir bardak su getirmişti. Bunu ağır ağır yudumlayarak içmemi söylediler. Hayatımda içtiğim en lezzetli şeydi. Suyu bir dikişte içtim, ama sonra öksürmeye başladım. Başım hâlâ zonkluyordu. Şişmiş parmakları olan rahibe bana, *sana söylemişim*, der gibi baktı. Davranışları ya da kımıldamadan yatmam gerektiğine dair o sert emir miydi bilemiyorum, ama kendimi bir başka eski ve güçlü kız kardeşlik ruhu tarafından kuşatılmış gibi hissettim. Onlara karşı gelmemem gerektiğini bildiğimden, kımıldamadan yattım ve dedikleri her şeyi yaptım. Uzunca bir süre sonra odadaki ilk kız yanıma gelip yatağımın ucuna oturdu.

“Neden burada olduğunu biliyor musun?”

Burası neresi? demek istedim, ama damarlarımda akan ajan kanı bana soru sormamamı söyledi.

“Okul için bir proje hazırlıyordum. Diğerlerinden ayrılmak zorunda kaldım. Sanırım... Yolumu kaybettim.” Sesimin çatladığını duydum ve kendime iyi olduğumu söyledim. Başrahibe bile beni suçlayamazdı. Teknik olarak, söylediğim şey yalan değildi.

“Başın için biraz endişelendik,” dedi Mary. “Ameliyat, testler ve burada yapamayacağımız şeylere ihtiyacın olabilir. Hem seni birileri arıyor olmalı.”

Annemle arkadaşlarımı, en sonunda da Cavan Örgütü'nü düşündüm. Yaralı bedenime bakıp, kimliğimin çoktan ortaya çıkıp çıkmadığını merak ettim. Sonra da etrafımdaki masum suratlara bakıp ayrı bir paniğe kapıldım. *Ya Halka beni burada bulursa?*

“Gillian?” dedi Mary. Benimle konuştuğunu fark etmem, beni utandıracak kadar çok vakit aldı. “Gillian, iyi misin?”

Ama çoktan harekete geçmiş, örtüyü itip ayağa kalkmıştım. Gitmem gerek.”

Altı gün boyunca, tek bir yerde, savunmasız bir biçimde kalmıştım. Oraya nasıl ya da neden geldiğimi bilmiyordum, ama orada ne kadar çok kalırsam, Halka'nın da beni bulmaya bir o kadar yaklaşacağını biliyordum. Gitmem gerekiyordu. Hem de bir an önce.

Ama başrahibe eski terör kuruluşları konusunda o kadar da endişeli değil gibiydi. Terör kuruluşlarına kafa tutacak bir kadına benziyordu. “Oturacaksın,” dedi ağır aksanlı bir İngilizceyle.

“Özür dilerim, başrahibe,” dedim hâlâ çatlak bir sesle. Vakit geçiyordu ve orada daha fazla kalamazdım. Annemin izinden gitmek için kendime yaz sonuna kadar zaman tanımıştım ve bir dakika daha kaybetmek istemiyordum.

“Size ve diğer rahibelere minnettarım. Bana isminizi ve adresinizi verirsiniz, para yollarım... Hizmetleriniz için ve...”

“Paranı istemiyoruz. *Oturmanı* istiyoruz.”

“Beni tren istasyonuna yönlendirirseniz...”

“Burada tren istasyonu yok,” dedi başrahibe aksi bir sesle. “Şimdi, otur.”

“Oturamam! Gitmem gerek! Hemen!” Etrafıma, kalabalık odaya bakındım. Üstümde bana ait olmayan penye bir gecelik vardı. Kanlı parmaklarımla geceliği çekiştirdim. “Giysilerime ve ayakkabılarıma ihtiyacım var.”

“Ayakkabıların yok,” dedi Mary. “Seni bulduğumuzda, çıplak ayaktın.”

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemedim. Masum suratlara bakıp beni kapılarına kadar getiren meşum şeyi düşünmemeye gayret ettim.

“Gitmem gerek,” dedim yavaşça, başrahibenin gözlerine bakarak. “*Hemen* gitsem, iyi olacak.”

“İmkânsız,” dedi başrahibe. Sonra, diğerlerine döndü. “*Wenn das Mädchen denkt daß wir sie in den Schneerausgehen lassen würden, dann ist sie verrückt.*”¹

Ellerim ve dudaklarım titredi. O sırada nasıl göründüğümü biliyordum, çünkü yeni arkadaşım Mary bana uza-nıyor, biraz daha yaklaşıyordu. “Sakin endişelenme. Başın dertte değil. Başrahibe az önce...”

“Kar.” Perdelerden birini kenara çekip, uçsuz bucaksız beyazlığa baktım ve cam gibi parlayan karlara karşı “Kar dedi,” dedim.

“Ha, önemli değil.” Mary perdeyi elimden çekip, soğuşu engellemek için kapattı. “Alplerin bu bölgesi çok yüksektir. Eh, biraz da erken kar yağışı oldu.”

1 Bu karda kışta dışarı çıkmasına izin vereceğimizi düşünüyorsa bu kız deli demektir.

İrkilerek pencereden geri çekildim. “Ne kadar erken?” diye sordum, içimden, *haziran ayındayız. Hazirandayız. Bu ay... derken.*

“Yarın 1 Ekim.”

“Ga...galiba kusacağım.”

Mary beni kolumdan tutup, koridora çıkardı, haçların ve buzlu camların yanından buz gibi taş bir zemini olan bir banyoya götürdü.

Öğürdüm, ama midem içtiğim bir bardak su haricinde bomboştu ve boğazım hâlâ zımpara kâğıdı gibiydi. Yine de kusmaya çalışıp içimi kemiren safrayla asitten kurtuldum.

Gözlerimi yumduğumda, başımın yerçekiminin bulunduğu bir yerde fır fır dönen bir tepe gibi olduğunu hissettim. En sonunda, ayağa kaktığımda ve lavaboya yaslandığımda, bir ışık yandı ve kendi hiç görmediğim birinin suratıyla burun buruna buldum. Gücüm yerinde olsaydı irkilirdim, ama o halde sadece aynaya biraz daha yaklaşılabildim.

Saçlarım tüm hayatım boyunca, omuz hizasında ve açık kumral olmuştu, ama o sırada kulaklarımın biraz altındaydı ve gece gibi simsiyahtı. Geceliğimi başımdan yukarı çektim, saçlarımın statikten havaya dikildiğini hissettim ve bilmediğim o bedene baktım.

Kaburgalarım çıkmıştı. Bacaklarım daha uzun ve ince gibiydi. Bacaklarımın her yanı morluklarla kaplıydı. Bileklerimin etrafı kırmızı şişliklerle çevrilmişti. Kalın bandajlar tek kolumun büyük bir kısmını örtüyordu. Ama tün bun-

lar, başımın yan tarafındaki şişliğe kıyasla soluk kalıyordu. Şişliğe yavaşça dokunduğumda, öylesine keskin bir acı hissettirdi ki tekrar kusacağımı düşünerek lavaboya tutundum ve aynaya eğilip içimdeki yabancıya baktım.

“Ne yaptınız?”

Aldığım eğitim bana bunun paniğe kapılmak için uygun bir zaman olmadığını söylüyordu. Düşünmeli ve plan yapmalıydım. Gidebileceğim her yeri düşündüm, ama aklım o güne dek gittiğim yerlere kaydı. Hareket ettiğimde, bileklerimden birinden fırlayan keskin acı bacağımın yukarısına doğru ilerledi ve o dağdan aşağı doğru koşmanın çok zor olacağını anladım.

“Sakin ol, sakın ol,” dedi Mary başıma nemli bir bezi bastırarak. Dudaklarıma bir fincan götürmüş, beni içmeye zorlamıştı.

“Neden bana Gillian dedin?” diye sordum fısıldayarak.

“Çünkü tekrar tekrar bu ismi söyledin,” dedi. İrlanda kasanı o ufak odada daha da belirgindi. “Neden? İsmi Gillian değil mi?”

“Hayır. İsmim Cammie. Gilly... Kız kardeşimin ismi.”

“Anladım.”

Aklımdan yapmam ve yapmamam gereken bir sürü seçenek geçtikten sonra, nihayet esas soruda karar kıldım.

“Mary, burada bir teflon var mı?”

“Evet, anlamında başını saldı. “Başrahibe geçen ay bir uydu telefonu aldı.”

Yaz.

Gallagher Özel Genç Kızlar Akademisi'nde, yaz tatilimize doğal olarak yetmiş altı gün dâhildi. On bir hafta ediyordu. Üç aydan biraz daha kısaydı. Bir senenin dörtte biri kadardı. Halka'nın neden peşimde olduğunu araştırmak, bilgilere ulaşmak ve öğrenmek umuduyla yaz mevsimini bu işe adanmıştım. Yaz mevsimi daha önceden bana hiç o kadar uzun gelmemişti, ama o sıralar bir kara delik gibiydi ve hayatımdaki her şeyi içine çekecek kadar tehditkârdı.

"Mary," dedim lavaboyu daha da sıkıca tutup ışığa doğru eğilerek, "birini aramam gerek."

İnsanın hatırlamak istemeyeceği şeyler de vardır hayatta!

“Her şey normal görünüyordu. Her şey kulağa normal geliyordu. Ama kazağımda hâlâ örümcek ağları, eteğimde tozlar vardı. Dahası, duyduğum her şey kulaklarımda çınlıyor, zihnimde öylesine yüksek sesle dönüp duruyordu ki, bir ara çılgılık atmak geçti içimden.”

Okulda ona Bukalemun derlerdi. Kimsenin görmediği kızdı o. Peki şimdi neredeydi? Hafızasına ne olmuştu?

Serinin diğer kitapları

ISBN: 978-9944-69-941-9

9 789944 699419